el Cep Tort
REVISTA DE SUBIRATS

JULIOL - 2012 - Any II - Número 8

CONTINGUTS

EDITORIAL (pàg 2)
EL SILENCI DE LES VINYES (pàg 2)
L'HOSTAL DE LA MORT (pàg 3)
LES BARRAQUES DE PEDRA SECA (pàg 4)
TARDA DE MÚSICA SOLIDÀRIA (pàg 4)
ALBERT SARDÀ AL CAMPIONAT DEL MÓN (pàg 5)
TÒTEMS I MIRATGES (pàg 5)
EL PAGO DE CAN ROSSELL (pàg 6)
LA NIT DEL FOC (pàg 7)
ROSALIA MATA CASTELLVÍ (pàg 8)
EL RUC CULÉ (pàg 9)
LA FESTA DEL MEDI AMBIENT (pàg 10)
CORAL INFANTIL DE LAVERN (pàg 10)
TAST DE LLIBRES (pàg 11)
LA BATALLA D'ORDAL (pàg 12)
AQUESTA CONSTITUCIÓ... (pàg 13)
L'AJUNTAMENT I EL PRESSUPOST (pàg 14)
2ª PUJADA A ELS CASOTS (pàg 14)
ENTRE EL SABRE I LA BOMBA (pàg 14)
CARTA OBERTA AL SR. ALCALDE (pàg 15)
A REVEURE, ENRIC (pàg 16)

LA BOTIGA VERDA
VINS I CAVES
PRODUCTES ARTESANALS
93 899 34 54
Dr. Zamenhof, 3
Sant Pau d'Ordal

SMP
SERVEIS MÈDICS PENEDÈS
UN COMPROMÍS FERM AMB LA SALUT DELS PACIENTS
Carretera de Sant Quintí, 5 - Sant Sadurní d'Anoia - Tel.: 938 913 697
Plaça de la Creu de Santa Digna, 1 - Vilafranca del Penedès - Tel.: 938 172 299
MÉS DE 15 ANYS AL SERVEI DEL PENEDÈS
www.smedicsp.com

LA NIT DEL FOC

Pàgina 7

PERSONATGES SUBIRATENCS

ROSALIA MATA CASTELLVÍ

Pàgina 8

A REVEURE, ENRIC

Pàgina 16

MUNNÉ-PAÑELLA CARA A CARA

EDITORIAL

Espanya no existeix. Sona estrany, però és cert. De fet, potser no hi ha cap estat que existeixi. O solament aquells que tenen una nació darrere. Però és que Espanya no té una nació que la sustenti. Potser en té diverses, i potser només la nació castellana, la seva cultura i la seva llengua li donen sentit i cos. Però les altres no. Les altres nacions mai no han estat admeses al club de bon grat. Espanya no existia ni en els seus millors temps imperials. Solament la corona i Castella es beneficiaven de les riqueses americanes, i solament l'exèrcit mantenia unida l'entelèquia hispana (de la qual els portuguesos van marxar tan aviat com van poder). La darrera gran actuació d'aquest exèrcit "vertebrador de la nació" fou l'any 1936. I amb la por dels sabres s'aguantà Franco durant quaranta anys. La Constitució de 1978 reinventava Espanya i establia la divisió autonòmica, una mena de descentralització que va arribar, fins i tot, a aquells que ni la volien ni l'havien de menester. La cosa era trobar excuses per evitar la descentralització total que podien demanar bascos i catalans.

Mentrestant s'han anat creant els elements que donessin cos al desig dels castellans de tenir una nació del Cantàbric a les Canàries i de l'Atlàntic al Mediterrani. Calia fabricar una cultura pròpia i diners per divulgar-la. La nació també la fan les empreses, i aquestes necessiten els diners com la sang un cos. S'havia, doncs, de crear una estructura financera que servís per bombejar calés a tot allò que es considerés espanyol, i en interès de la idea de nació espanyola. Amb aquesta intenció es creà Bankia, un conglomerat de caixes d'estalvi que pretenien reforçar l'eix Madrid-València, convertida aquesta darrera capital en el port estratègic de la primera. Allà hi desembarquen des fa dècades polítics, banquers i empresaris castellans per emprendre negocis de turisme i de construcció, que, sembla ser, són els únics sectors aptes per a la intel·ligència de l'empresari espanyol, més astut i superbi que no pas planificador i previsor. Ara cal posar carretades de diners, dels nostres impostos i dels rescats europeus, per fer surar un vaixell enfonsat com Bankia, mentre condemnen a la ruïna la Generalitat pensant que així dominaran Catalunya. Una actitud que comporta el creixement de l'atur, la caiguda de la recaptació d'impostos, la fallida d'empreses i l'augment de l'evasió de capitals. I mala solució seria que, per consolar-nos, instal·lessin l'Eurovegas trinxant el curs baix del Llobregat i els seus camps, perquè allò ens condemnaria a esdevenir definitivament un país turístic, amb una indústria residual, el paradís de la ludopatia i la prostitució del sud d'Europa, controlat per les màfies internacionals, molt més perilloses que les locals i sense sentit de país.

La crosta política madrilenya es resisteix a acceptar el pacte fiscal per salvar Catalunya del col·lapse de les institucions i de l'asfixia econòmica. Mentre passa això, la figura que simbolitza la unitat i permanència de l'Estat, el rei, agonitza ofegada per tantes trompes. Tot i així, som la part viva del binomi, perquè Espanya no existeix sense l'Estat, en canvi Catalunya perviu, malgrat no tenir-ne.

PRESENTACIÓ DE *EL SILENCI DE LES VINYES* AL CELLER EUDALD MASSANA

Rosa Vendrell

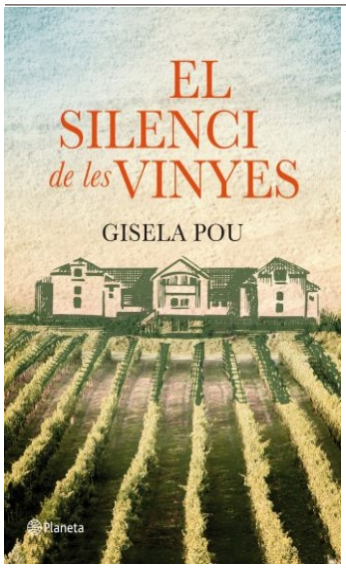

Coincidint amb la setmana de Sant Jordi, l'autora de la novel·la *El silenci de les vinyes* va protagonitzar una passejada literària al celler Eudald Massana Noya de Sant Pau d'Ordal. *El silenci de les vinyes* és una història d'intrigues i passions, amb el cava i l'empresària Aurora Brucart com a protagonistes, que succeeix al poble imaginari de Santa Pau, al Penedès. L'autora va llegir fragments de la novel·la, al costat dels ceps acabats de brotar, com aquest on la petita Aurora Brucart descobria el plor de la vinya: "*...El seu germà Marc acabava de tenir l'accident amb el tractor, i a casa hi havia tant d'enrenou que ella va baixar a refugiar-se entre el brancatge dels ceps. Era allà, quieta i plorosa, quan es va adonar que els ceps*

també ploraven, com la seva mare, com la seva àvia. Les llàgrimes brotaven espesses dels ulls de la planta..."

L'autora va compartir tot el que ha descobert del món dels vins i dels caves, després d'escriure aquest llibre. Al seu poble, Castellar del Vallès, també hi havia hagut vinya: ***"quan jo era petita, el Puig de la Creu era ple de feixes de vinya, jo hi anava a berenar, molta gent tenia parres i la meva veïna feia vi"***. Gisela Pou és també guionista televisiva. Ha treballat per TV3 a *"El cor de la ciutat"*, *"Temps de silenci"* i *"Vent del pla"*. Al final, al menjador de la masia, el grup va gaudir d'un berenar amb cava, mentre l'autora signava llibres.

L'hostal de la mort. ARSÈNIC I PUNTES DE COIXÍ

Fèlix Villagrasa

L'obra comença amb un molt apreciable audiovisual que ens situa en el context de l'obra: la Catalunya dels anys 40, en un petit poble de comarques, on la guerra recent, una forma industrial de crear mort, sembla no haver acabat i s'allargassa de la mà de dues iaies sense gota de prejudicis a l'hora de liquidar els clients de la seva pensió a qui la vida ha deixat sols, vells i sense familiars directes. Són les tietes i nebots Sánchez-Mata, que semblen sortits de la coneguda cançó d'*Anna Roig i l'ombra de ton chien* per donar vida a aquesta comèdia negra, hilarant i fúnebre. Aquest és l'ordit de les diverses situacions que es van creant a partir de la successiva introducció de personatges, alguns més normals, com el pobre Miquelet (Guillem Muñoz) i la seva promesa, l'Helena (Gala Sendra), i altres més delirants com l'ambigu Jofre (Lidya Almeyda), un trinxeraire amb mamelles, i el seu soci, el Dr. Barraquer (Enric Sardà), afectat per greus problemes de psicomotricitat. El cas és que les iaies, l'Agatòclia (Neus Sendra) i la Trini (Raquel Santiago)

han anat despatxant passavolants i se'ls acumula la feina d'enterrar-los al celler, tot i la bona disposició de la Remei (Ona Calaf), que va fent clots al soterrani tot cantant himnes comunistes i anarquistes sense fer distincions. Llavors arriben en Jofre i el Dr. Barraquer amb un altre cadàver per enterrar a la casa mentre les situacions es van succeint amb un ritme perfecte i una interpretació general que va de menys a més durant tota la representació. Cal tenir en compte que l'obra és llarga (unes tres hores amb dos entreactes per fer el quinto i/o el pix), però l'espectador a penes ho nota perquè a sobre l'escenari tot té un sentit i un desenvolupament gens habitual en una companyia d'aficionats. No falta la presència de l'autoritat del moment, la Benemèrita, representada pel coronel (Albert Sardà) i per un guàrdia (Marcel Zumeta) amb aficions literàries. Aquesta és una de les dues autoreferències al món del teatre, perquè en Miquelet, que rep un bon feix de plantofades de la seva nòvia, figura que és crític teatral a La Vanguardia Española.

Els secundaris tenen també els seus moments de glòria, com ara els morts, els senyors Millet i Montull, a qui dóna vida (és una manera de dir) la Dolors Comas, molt discreta i versemblant, però sense ni una frase. Doña Sefa, mare de l'Helena, és interpretada per Carme Sabaté. Un dels clients que cauran víctimes de la mistela criminal de les Sánchez-Mata és Pol Vendrell, i el darrer candidat a visitar els clots del celler, el número tretze, un impecable Francesc Perea.

L'obra està inspirada en un text de Joseph Kesselring, i serví per adaptar el guió d'*Arsènic per compassió*, una pel·lícula de 1944 dirigida per Frank Capra i interpretada per Cary Grant i Priscilla Lane. Cal reconèixer els mèrits i la feina dels que no apareixen a escena, i que són, en primer lloc, el director de la Companyia, en Lluís Capellades, adaptador de l'obra original, i dels constructors de l'espai escènic, Enric Sendra, Josep Capellades i Pere Cuscó. Així com la feina fotogràfica feta per Sergi Buchholz i la de perruqueria i maquillatge de les mans de Lali Carbó. I a tots aquells que han aportat el seu granet de sorra per tal d'aconseguir, una temporada més, que Lavern visqui unes setmanes abocat als seus còmics. Aquest any, veritablement, ha pagat la pena perquè s'ha arribat a uns nivells d'excel·lència comparables als d'aquella primigènia *Catalans a la romana*, que encara tots recordem. Adaptar aquests textos a la nostra llengua i situació és fer país. Fer-ho amb aquesta qualitat, és fer cultura.

TERCERA RUTA DE BARRAQUES DE PEDRA SECA DE SUBIRATS

Rosa Vendrell

Amb motiu de la commemoració del primer aniversari del Centre d'Estudis de Subirats, CESUB, diumenge 6 de maig es va organitzar una caminada popular pel municipi, per donar a conèixer l'important patrimoni de pedra seca de Subirats. Després de les rutes de barraques per Sant Pau i Ordal, es va presentar una tercera ruta que permet la visita de 9 construccions, amb inici i arribada al nucli de Can Rossell, i que va transcórrer entre vinyes, boscos i masies.

La caminada va comptar amb l'inestimable testimoni de la Juanita Pujadó, que tenia molts records de quan era petita a les barraques que havia construït un rebesavi seu, Cosme Pujadó. Una barraca amb la data esculpida a la llinda, 1899; una altra enclotada i conservada després d'un moviment de terres, o una llinda que pesava uns 300 quilos, van ser algunes de les curiositats destacades.

Una cinquantena de persones es van apuntar a la iniciativa feta en col·laboració amb les Caves LLopart, que va oferir una copa de cava i un aperitiu al costat d'una de les barraques més emblemàtiques del recorregut i que és de la seva propietat, amb vistes a Montserrat i al Castell de Subirats, i que va ocupar la portada del calendari editat per l'ajuntament l'any 2003.

En Jaume Rovira i la Rosa Vendrell varen ser els guies de la caminada i els encarregats de fer les explicacions pertinents. La caminada va acabar amb un veritable xàfec de primavera que ens va deixar ben xops, però això sí, contents per la ruta, per la organització, per l'aperitiu i pel magnífic paisatge que varem gaudir durant tot el recorregut.

L'Araceli Soler i el Jaume Rovira, d'Ordal, han catalogat les barraques de pedra seca del municipi de Subirats, unes 165, i han penjat a la xarxa tota la informació. Http://www.ravalnet.org/barraques_subirats/

TARDA DE MÚSICA SOLIDÀRIA

Redacció

AMPERT és una associació d'ajuda als malalts de càncer del Penedès que concreta la seva activitat en el trasllat dels afectats que requereixen tractament de radioteràpia. Disposa d'una furgoneta amb xofer que es desplaça diàriament als centres hospitalaris on s'aplica aquest tractament. Una colla de voluntaris, les quotes de socis i alguna aportació de diferents ajuntaments i entitats fan possible el manteniment d'aquest servei. Malauradament, amb això no n'hi ha prou i la seva junta es mou realitzant tot tipus d'activitats per tal de recaptar els recursos necessaris. Una d'aquestes activitats és "Clàssica per AMPERT", que sota el lema "Mai no caminaràs sol" ofereix un concert benèfic que compta amb la participació d'intèrprets penedesencs. El passat mes d'abril es va celebrar la 2ª edició a l'Auditori Municipal de Vilafranca amb un públic de 160 persones, tot un èxit si tenim en compte que la música clàssica segueix sent un gènere minoritari. El programa va comptar amb la intervenció de Montse Rios, pianista, veïna de Subirats; Sergi Raya, harmònica; Núria Beltràn, violoncel; Roser Rios, piano; Set de Guitarres; el Cor Xamusia i la Cobla Catània.

ALBERT SARDÀ, AL CAMPIONAT DEL MÓN DE TRIATLÓ

Fèlix Villagrasa

El proper 29 de Juliol es celebrarà el campionat del món de triatló de llarga distància a Vitòria-Gasteiz (Euskadi). Les proves consisteixen en 4.000 metres de natació, 120 quilòmetres en bicicleta i 30 quilòmetres a peu.

En elles hi prendrà part el subiratenc Albert Sardà, que va quedar classificat entre els deu primers a l'europeu de Tampere (Finlàndia).

Per arribar a l'elit de la triatló calen unes condicions físiques bàsiques en les tres especialitats que comprèn, però, més important que això, un programa d'entrenament constant que combina les jornades de ple esforç amb unes altres més suaus de recuperació.

L'objectiu és arribar al màxim rendiment vers la primavera i l'estiu, que és quan tenen lloc les principals competicions de l'any.

L'entrenament diari és la part més monòtona de la vida d'un atleta, l'Albert aplica la seva pròpia filosofia: "no faig servir música perquè m'agrada sentir plenament tot el que passa al meu voltant.

Cal estar segur d'un mateix, hi ha dies que no dorms bé, dies que no tens ganes de res.

Però tinc clar que he d'escoltar el meu cos abans de començar un entrenament, ja que si no, aquest pot ser perjudicial: val més fer un bon entrenament de qualitat que no fer-ne tres de dolents".

Ell, que va començar a practicar triatló com a passatemps, va anar assolint més i més reptes a mesura que millorava les marques i que despertava il·lusions en el seu entorn més proper. Fins que es va convertir en la seva activitat principal. Sardà considera que l'esport i la competició l'han fet créixer, també, com a persona.

Amb un pressupost molt ajustat de 4.500 € l'any, per cobrir material, viatges i altres despeses, el nostre veí es manté dins l'elit continental d'aquest esport tan dur i sacrificat, i ens comenta que segueix cercant ajuts i patrocinis en un context de crisi que dificulta molt la gestió econòmica de la seva activitat esportiva.

Les poques col·laboracions que rep per fer front a les despeses imprescindibles li arriben de fora del nostre municipi.

TÒTEMS I MIRATGES

Redacció

Acabada la seva vida laboral, després d'anys de dedicació a l'ensenyament de la tècnica i els bons oficis ceramistes, la subiratenca Isabel Serrés ha tret la seva llarga obra a lluir i cada cop ens ofereix més exposicions a on posa les seves peces a l'abast de tothom.

Totes les peces exposades estan fetes amb fang refractari, engalbades o esmaltades, cuites a 1300ºC, i muntades principalment amb ferro tractat.

Després d'exposar l'obra a la passada festa major de Sant Pau, ara la Isabel es decideix pel Claustre de Sant Francesc de Vilafranca i durant tot un mes podem gaudir de la seva obra.

Bàsicament ens dedica dos grans conjunts d'objectes, els tòtems i els miratges.

Els **tòtems** estan pensats per representar persones, cases/famílies, entitats o pobles tal i com ho eren els **tòtems** d'algunes civilitzacions antigues, i poden anar, per tant, a l'exterior.

Els **miratges** són formes imaginades, somniades o aparegudes com les del deserts o les dels núvols que surten per sí soles, que inspiren a l'artista traient el més profund de la seva imaginació i del seu art.

Com diu la mateixa Isabel: *És la vostra mirada que donarà sentit a les meves peces.*

forn de lavern
PERE PUIG MUNNÉ
PA - COQUES - GARLANDES - CARQUINYOLIS
Comte de Lavern, 74 - T.: 93 899 31 90 - 08739 LAVERN (Subirats)

FUSTERIA EUGENI S.L.
Fusteria
Ebenisteria
Col.locació de portes finestres
Restauració de masies i de mobles antics
Glorietes
Mobles a mida
Baranes d'escala
Av. Casetes Mir, 2-4
Tel./Fax: 93 818 30 15
Mòbil: 669 57 73 50
fusteria.eugeni@gmail.com
C.P.:08770
SANT SADURNÍ D'ANOIA

CENTRE AGRICOLA DE SANT PAU D'ORDAL
Els cafeters del centre
Plaça de Subirats, s/nº
08739 - Sant Pau d'Ordal
Alt Penedès - Barcelona

QUÈ TENIM?

David de Yzaguirre Melendres

EL PAGO DE CAN ROSSELL

El Pago a la carretera Nacional 340 *Foto: Arxiu D.Y*

Subirats ha estat sempre molt lluny de Barcelona. Són pocs quilòmetres d'horitzó, però la geografia ha fet de la distància un escull difícil de franquejar.

Majoritàriament atrapat entre les serralades litoral i prelitoral, el nostre municipi ha hagut de gratar sobre el terreny els camins que ens han connectat. Mentrestant, les grans capitals com Barcelona són les que han definit les grans vies de comunicació que actualment travessen les nostres vinyes. Avui és un dels primers dissabtes que m'escapo a Barcelona. Pur antagonisme. Escapar a Barcelona. D'un salt sóc assegut. Cafè no, Te, al Paral·lel cantonada Avinguda Mistral. Aquí va començar tot. Aquí va néixer El Pago. Si. El nucli que trobem a la N-340 en direcció a Barcelona tot havent deixat Sant Pau d'Ordal i enfilant cap a l'Ordal.

1334. Segle XIV. Moltes veremes d'ençà. El Consell de Cent Barceloní decideix construir dues creus de terme de pedra tallada en les dues principals vies d'accés a la Ciutat de Barcelona. Una d'elles situada a la carretera del Vallès que passava per Sant Marti de Provençals. L'altra, la tinc al davant. Glopejo Te. Tanco els ulls. En front meu, l'altra creu posava límit a la ciutat al que era la carretera del Llobregat, que anava a parar al portal de Sant Antoni de la ciutat. I El Pago?

Saltem. 1573. La vida continua. La creu de Sant Antoni ja era coberta però se la guarneix una mica més i és refà la cobertura afegint-hi un baldaquí renaixentista. Com alguna vegada a la creu d'Ordal, a la Creu de Sant Antoni s'hi van instal·lar les principals forques de la ciutat. La creu de Sant Antoni es comença a conèixer com a Creu Coberta.

La carretera de la Creu Coberta, plantada d'arbres, sense tràfec rodat, és un dels paratges preferits per l'alta societat barcelonina. Tot i desaparèixer cap el 1850, la ciutat ha incorporat al seu dibuix urbà, la història de la Creu Coberta. Caixa, cobri.

M'entorno a Subirats. Ho faré seguint la ruta que feien servir aleshores. I El Pago? Ja hi som. Paciència.

La carretera del Llobregat que venia a morir a la Creu Coberta (portal de Sant Antoni), té dos ramals. Un pren direcció cap a Sant Boi de Llobregat per Santa Eulàlia de Provençana (avui l'Hospitalet). L'altre per l'actual Carrer de Sants, pel Coll Blanc, prenia direcció a Molins de Rei, per la riba esquerra del Llobregat (aigües avall). A l'alçada de Martorell, justament on era la Via Augusta romana, s'emparentava a aquesta via per anar cap a Tarragona fins a arribar a Cadis. Sense rastre encara de la N340.

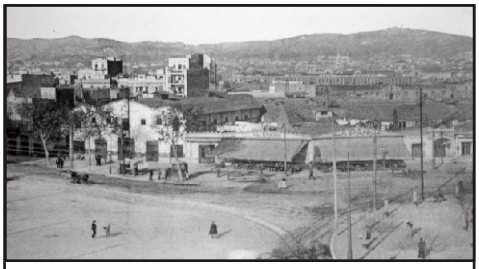

Carrer de la Creu Coberta a Barcelona a principis del segle XX

Aquí passa i empeny, i al 1762, per fi, prenent com a punt de partida la Creu Coberta, s'hi començarà a construïr la carretera de Barcelona a València salvant la geografia que fins ara ningú havia gosat fer. Als primers anys se la va conèixer com a Carretera Nova, protagonista muda de molts moments històrics, entre els que destaquen la guerra del francès. Deixada enrere la novetat, se la va conèixer com la carretera del Port d'Ordal. La porta d'entrada a l'Alt Penedès.

Isidro Mata del Racó ens recorda a les seves notes que entre 1777 i 1778 ***"se treballaba ab molta activitat á fer a carratera nova desde la altura de la Creu de Ordal fins a la mia casa y Heretat de casa Rosell, ahont vuy, y á lo Portazgo, y tambe, y havia varios treballs fins a Vilafranca"***

Va ser necessari travessar el Llobregat per entravessar les valls de Cervelló i Vallirana, construir-hi el pont del Lledoner i coronar el Port de l'Ordal per arribar al nostre Subirats. Al 1803 el rei decideix establir un punt de pagament a l'alçada de Cantallops, però l'estretor de la carretera recomana trobar una nova ubicació que permeti que el transit

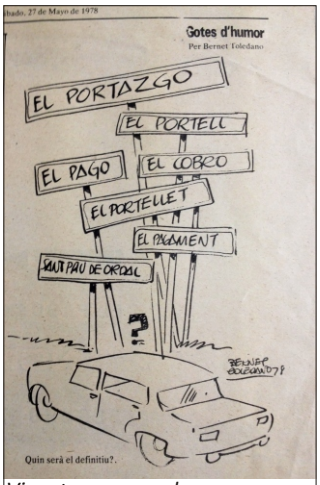

Vinyeta apareguda en un diari de l'any 1978 - Arxiu D.Y.

DESCOBREIX SENSACIONS ENOTURÍSTIQUES
VISITA LES CAVES I GAUDEIX D'UN PAISATGE ENCISADOR
FINCA EL MASET - SANT PAU D'ORDAL
Tel.938994124 - També al facebook
EUDALD MASSANA NOYA
Agricultura ecològica

FARMÀCIA
LLT. RAFAEL HERNÁNDEZ
C/ Ponent, 16
08739 SANT PAU D'ORDAL
Tel. 93 899 30 03
Avda. Barcelona, 27
08739 ORDAL
Tel. 93 817 91 07

CONSTRUCCIONS
Rubio s.c.p.
Carrer Nou, 4 - Tel.: 93 898 82 90
08739 - CAN CARTRÓ - SUBIRATS

(continuació)

QUÈ TENIM?

EL PAGO DE CAN ROSELL

Camí de la Creu *Foto: D.Y.*

transcorri normalment mentre els bous en direcció Barcelona o València paguen els seus impostos. Aquest extrem explicaria que el nom de Pago de Can Rossell, també conegut com a Pago de Cantallops, tingués la ubicació final.

Al voltant de la casa de Can Rossell, avui part del nucli de El Pago, i de la casa on hi habitava el cobrador del portell, s'hi va anar creant el nucli tal i com el coneixem a l'actualitat, amb els carrers del Maset i del Pago (Casa del Pont, Ca la Rita, Cal Pere, Cal Jaquetes, Ca la Milia,...). El Pago de Can Rossell, com a punt de cobrament de taxes, va passar a millor història, com el de Molins de Rei o el de Martorell, tot i que aquest darrer va recuperar la seva esplendor recaptatòria a l'encabir-hi el peatge de l'autopista a finals del anys 70 del Segle passat.

Hom tendeix a pensar que el nucli de Can Sala (Cal Clics, Corralet de Cal Sala, Cal Pere del Sala, Cal Sala i Cal Pujo de la Muntanya) tingui el seu naixement també en la creació del Pago o Portatge. Error. Els estudis en mostren que podria tractar-se d'una evolució a veïnatge d'un maset que posseïa Cal Vendrell de la Codina (avui Albet i Noya) en aquest punt geogràfic i que va donar lloc al naixement de Can Sala.

Me'n torno a casa. Satisfet. Tot és tant petit i tant gran al mateix temps que dibuixo un somriure. Tot es connecta. Consell de Cent. Creu Coberta. Carretera Nova. El Pago. Fa massa anys que paguem per arribar a les nostres terres. Som molt més del que ens poden explicar aquestes vinyes i aquests marges. Hi ha una història que ha de ser explicada. És el preu de no ser explicats.

LA NIT DEL FOC

Josep Mata Massana

Els pobles de la Mediterrània, tenim per costum, en les celebracions festives, d'utilitzar el foc. El foc com element purificador, en el que hi tirem tot lo vell i el que ens sobra.

El foc primigeni que trenca les tenebres i el foc etern, morada dels diables. Un foc que havia estat lliure i que darrerament els nostres governants volen encotillar amb normes i lleis escrites lluny de la festa per burócrates que no en tenen ni idea del que és i del que significa.

I la gran festa del foc és el que es va celebrar a Sant Pau d'Ordal els passats 1 i 2 de juny.

Divendres dia 1 va ser el dia dels "marrecs". La colla dels diables petits va convidar els Diables infantils de Canyelles i els petits Aristoids de Sant Martí, i tots junts van realitzar un esplèndid correfoc.

Dissabte dia 2 va tenir lloc l'esperada representació del *Manuscrit de Foc*, obra en la qual intervenen, entre actors, actrius i personal tècnic, més de cinquanta persones, un veritable esforç de tot el poble.

I tot seguit s'inicià, per part de la colla de diables de Sant Pau i dels diables d'Enveja de Vilanova, un espectacular correfoc que va recórrer els carrers del poble acabant a la Plaça de Subirats.

El Café de l'Ateneu
ESPECIALITATS:
TORRADES
ENTREPANS
LLESQUES
PIZZES CASOLANES
TAPES
Direcció: Juan José Tomás
Anna Iglesias
* Menjars per encàrrec
Horari:
de dimarts a diumenge:
de 8.30 a 15.00
i de 17.00 a tancament
ATENEU DE LAVERN

la Júlia bar - cafeteria
Entrepans
Plats Combinats
Tapes
Plaça Subirats, 8
08739 Sant Pau d'Ordal
Barcelona
T. 93 899 42 20

Cal Pelegrí
RESTAURANT
Cuina Casolana - Carns a la Brasa
Av. Barcelona, 6 - 08739 Ordal
93 817 97 62 - 93 817 90 22 - calpelegri@calpelegri.com

ROSALIA MATA CASTELLVÍ

DE SANT PAU A CA L'AVI

PERSONATGES SUBIRATENCS

Luisa Elena Sueiro

La Rosalia i la seva cunyada Modesta *Foto: Família Ferrer*

Ta Ta Ta Ta Ta Ta Ta

Ta Ta Ta Ta Ta Ta Ta... El so ressona a l'estret carrer i després, silenci. El silenci s'estén a les cases, als cellers, a les vinyes, al camí que puja cap a Can Rossell. Un silenci dens i atapeït, més aviat sòlid, gairebé es podria tocar. Només ho trenca el rumor de l'aigua que raja, la font que no entén d'amics ni d'enemics, de dimonis ni de sants. És el carrer de la Font, a Sant Pau, any 1938, la Rosalia és al llit i agafa fort la mà de la seva cosina, na Pepita, la de Gavà. Fa dos dies que és a casa seva, va venir amb el tiet caminant a les fosques, travessant boscos, passos difícils, el port d'Ordal. A Gavà, tan a prop de Barcelona, encara la guerra és molt més acarnissada.

- "Pepita, Pepita, ¿què ho sents? ¿sents la pava?"

La pava era l'avió que bombardejava contínuament, deixant darrera seu destrucció i por, eren els caça bombarders de l'exèrcit italià.

- "Ens feien portar sempre a la butxaca un tronc petit, i si venia la pava, ens havíem d'estirar a terra i mossegar el tronquet. Quan bombardejaven el soroll era molt intens, tot ressonava. Amb la meva mare i el meu germà vam passar una temporada a Can Savall, d'on la meva mare era filla. Quan vam tornar a Sant Pau, vam tenir un ensurt terrible en veure les cases destrossades, el pont de la carretera l'havien volat, tot ple de pedres. Una desfeta."

Històries com aquestes explica la Rosalia Mata Castellví. Nascuda a Sant Pau d'Ordal, el dia 1 de novembre de 1924. Vivia al carrer de la Font, número 24. El seu pare, en casar-se, havia comprat la casa i dues vinyes. ***- "Ja va fer prou el meu pare, ja".***

Encara no havia fet 12 anys quan la guerra va esclatar. De petita anava a l'escola a Sant Pau, una escola de nenes, on ensenyaven en català. És després que tot va ser en castellà, després de la guerra.

Recorda com s'aixecava la primera de casa i baixava a missa cada matí, arreglava les flors, netejava l'església, la primera de totes. Així quan va dir-li a mossèn Amadeu que es casava amb un xicot de Ca l'Avi, el mossèn va dir: ***" No deixeu pas marxar la Rosalia de Sant Pau, no la deixeu marxar. ¿Què farem a Sant Pau sense la Rosalia?".***

Potser no totes les feligreses eren tan complidores com ella, amb l´església. Sempre disposada a ajudar, a netejar i a fer qualsevol demanda.

-"Em va costar molt marxar de Sant Pau, era el meu poble, la meva gent. Havia tingut pretendents, però, mira, finalment me'n vaig casar amb l'Albert Ferrer de Ca L'Avi. Venia a ballar a les festes i mira, ens vam agradar i ballant i ballant..."

Es va casar el 4 de maig de 1950 a Sant Pau. I va venir a viure a casa dels sogres:

-" Això no sabeu el que és el jovent, sorties de casa teva, per anar a una altra casa, altres costums, altre forma de fer, on ja hi havia una mestressa. Però jo vaig tenir molta sort, la Consol, la meva sogra, no era la mare del meu marit, era la madrastra, però era una bellíssima persona. Sempre em va tractar com una filla, sempre fent-me costat".

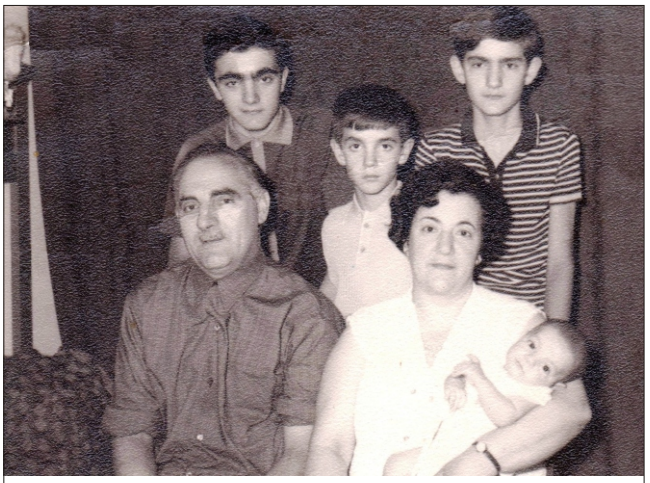

La família Ferrer Mata al complet l'Albert Ferrer la Rosalia i els fills en Joan Antón, l'Albert, en Joan i en Jordi en braços de la seva mare. *Foto: Família Ferrer*

L'Estanc
Queviures des de 1880
Fruites i verdures
Xarcuteria
Vins i Caves
C.Nord, 5 - Sant Pau d'Ordal
Tel.93 899 34 69

ROSALIA MATA CASTELLVÍ

(Continuació)

Foto: Família Ferrer

-"A Sant Pau vaig anar a aprendre a cosir a casa de la Cèlia, i després a Ca l'Avi vaig arreglar roba durant molts anys i també fèiem confecció, amb altres veïnes, per una casa de Barcelona. Teníem molta feina, anàvem en el tren carregades de bosses i a vegades, al baixar, a la mateixa estació encara havien d'acabar de pujar vores, sargir, perquè el temps no sobrava aleshores, feies les feines de casa i no hi havia tanta ajuda com ara, rentar la roba, els dinars, pujar la canalla, els animals, l'hort. Feina en sobrava".

Però anaven fent, l'home treballava a Codorniu, portava un camió. Recorda que va anar a Barcelona de lluna de mel, un dia o dos. I va tenir tres fills, tots homes, i quan ja no s'ho esperava, amb quaranta-dos anys, un altre embaràs. ***" Goita! Quin tip de plorar que em vaig fer, la canalla ja estava mig pujada i un altre, i vés per on, va portar l'alegria a casa, aquest petit, va pujar com "una carbassera", amunt i amunt. Jo estava amoïnada, no ho veia clar això de l'embaràs, em trobava molt gran i també al meu home. Alguna veïna venia i preguntava: ¿Què Rosalia, que estàs embarassada una altra vegada? I jo que deia: ¿i què n'has de fer tu?, ¿què n'has de fer? Però la veritat és que em vaig passar l'embaràs plorant."***

"Llavors no era com ara, que hi ha més comoditats, no teníem ni aigua a les cases. Per cert, Ca l'Avi va ser el primer poble de Subirats on va tenir aigua corrent, el meu home era regidor a l'Ajuntament i se'n va ocupar molt que l'aigua arribés a tot arreu. Però a Ca l'Avi vam ser els primers en això".

La Rosalia va parlant i cantussejant a l'hora. De jove feia funció i cantava a la coral i a la missa, i encara ara manté una veu afinada. És una àvia riallera i curiosa. Vídua des de fa anys, ara passa el temps fent "Sopes de lletres", veient la televisió i xerrant amb les veïnes. Està atenta encara a tot el que passa, si no hi són els fills, contesta el telèfon de les caves i agafa els encàrrecs, dóna el mòbil del fill que se'n cuida, ven alguna caixa de cava als compradors que s'apropen.

A la placeta de Ca l'Avi, ella amb altres àvies i algun avi mandregen les tardes d'estiu a l'ombra, com els gats, mirant passar els cotxes, els tractors, els quatre veïns que hi ha, explicant xafarderies, acudits, històries d'ara i d'abans, fent petar la xerrada. Es reconten les vides una i altra vegada, milions de records i d'anècdotes, tants anys junts i encara ara es sorprenen explicant-se un detall desconegut, un petit secret. La Rosalia i la seva colla les han vist de tots colors i encara tenen molt a dir, a recomanar i a gaudir-ne.

Rosalia Mata Castellví - Foto: F.F.

EL RUC CULÉ VOL TOCAR LA GUITARRA

Redacció

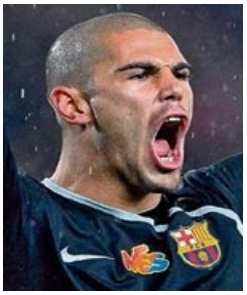

Victor Valdés, porter del F. C. Barcelona és un gran aficionat a la música. Ara diuen que vol aprendre a tocar la guitarra. Per això s'ha comprat la més cara del mercat. Però a l'hora de triar mestre, per rebre lliçons a casa, n'ha triat un, de molt bo, que li demanava 40 € per sessió. I ho han deixat córrer perquè ho ha trobat car. Així contribueixen els milionaris del futbol a la cultura del país. Segur que troba més barat anar a fer copes als locals de "pijos" sabatots com ell. Per jugar a futbol no calen massa neurones.

Mesón Suso
Sala per a celebracions
Especialitats:
-Pop a la gallega
-Ibèrics
Menjars casolans
Al mateix peu de la carretera
Pàrquing propi
Menú diari
C/.Llorers, 5 Carretera de Gelida a Sant Sadurní Km.13.5
CASABLANCA - SUBIRATS
Tel.: 93 891 27 53 - 658 81 47 16

MEL CAN MALLOFRÉ
Collida i envasada per l'Apicultor
Tel.: 93 899 31 59 - smallofre@hotmail.com
C/. Montseny, 7 - 08739 Sant Pau d'Ordal (Subirats)

45 ANYS AL SEU SERVEI
Construccions F. Munné S.A.
Av. Zona Esportiva, 1-3 - Tel.: 93 899 41 25 - Fax.: 93 899 34 09
e-mail:construccions@fmunnesa.cat
08739 LAVERN - Subirats (Alt Penedès)

DIUMENGE D'INTENSA ACTIVITAT A LAVERN

Redacció

LA FESTA DEL MEDI AMBIENT

El matí de diumenge dia 3 de juny es va celebrar a Lavern la Festa del Medi Ambient de Subirats, que tingué com a principal atractiu un mercat d'intercanvi i reciclatge organitzat pels veïns del municipi on tothom podia comprar, vendre o intercanviar objectes de segona mà, que, havent deixat de ser útils als seus propietaris, podien seguir prestant servei a altres persones que els reciclessin. Hi havia des de joguines fins a llibres, i tota mena de coses que acostumem a emmagatzemar a les cases sense trobar-ne una utilitat. Aquests intercanvis serveixen per disminuir l'ús de les deixalleries i per estalviar diners en uns temps especialment complicats. Els voluntaris de l'Agrupació de Defensa Forestal, amb llurs camises grogues llampants, van ser uns dels protagonistes de la Fira, on van mostrar els seus vehicles i maquinària d'intervenció ràpida en cas d'incendi, com a suport al Servei de Bombers. Aquestes persones fan una feina important en la prevenció i extinció pel coneixement que tenen del territori i la proximitat a les zones d'actuació. El moment institucional del matí va tenir com a protagonista el conseller d'Interior de la Generalitat Felip Puig, que va fer lliurament a les tres escoles de Subirats d'un diploma que les acredita com a participants en un concurs de treballs amb materials reciclats. A l'arribada del conseller, alguns veïns havien fer sentir el seu malestar amb xiulades i una pancarta al·lusiva a la política repressiva de la policia catalana, que ell dirigeix, vers alguns moviments socials.

El conseller Felip Puig visita la Festa del Medi Ambient amb els seus guardaespatlles, potser no les tenia totes. Foto: F.V.

ÈXIT DE LA CORAL INFANTIL DE LAVERN

Montse Rios Rallé

A la tarda, i per segon any consecutiu, la Coral infantil de Lavern va oferir el seu concert de final de curs a l'Ateneu Agrícola de Lavern. A la primera part hi va haver petites intervencions instrumentals a càrrec de joves estudiants de música amb interpretacions al piano, la viola, la guitarra i la flauta de bec. La Coral infantil, dirigida per Montserrat Terrades i acompanyada al piano per Jonatan Carbó va mostrar la seva alta qualitat en un repertori interessant i ben triat en què els més petits també s'acompanyaven de ritmes gestuals, fent més atractives les cançons. Els més grans van incloure en el seu programa una de les cançons que forma part de la Cantata amb què van participar dies passats al Palau Sant Jordi, juntament amb milers de nens d'altres corals de Catalunya. El concert es va cloure amb la intervenció d'un *combo* de música moderna format per quatre joves, dos d'ells residents a Lavern. Emocionava veure la cara dels pares i familiars, commoguts pel poder suggestiu de la música en viu en mans dels més menuts i joves. Aquesta és la CULTURA, amb majúscules, que ens convé, la que ens fa créixer com a País i com a persones. Endavant!!

TAST DE LLIBRES

Fèlix Villagrasa

L'AGRICULTURA CATALANA EN EL SEGLE XV

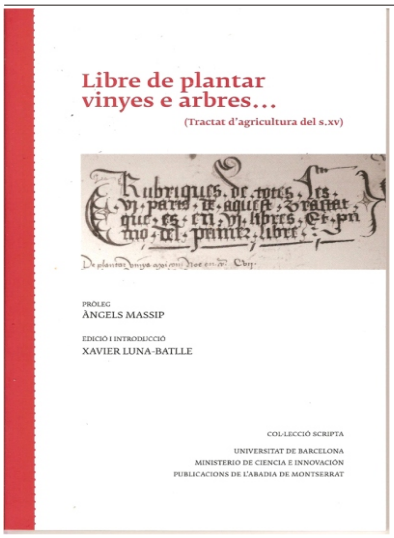

Si bé aquest llibre té un interès especial pels estudiosos de la llengua i de la dialectologia catalana al llarg del temps, també considerem que és molt valorat pels interessats en la història de l'economia rural o, simplement, pels pagesos d'avui dia en el nostre territori, perquè el seu darrer capítol està dedicat a les diferents tècniques de producció i aprofitament dels vins en el segle XV. L'obra, *Libre de plantar vinyes e arbres*, és una transcripció que es troba en uns plecs de fulls de 1495 dipositats a la Biblioteca de Catalunya i es tracta de la còpia d'un text anterior. No se sap qui en fou l'autor de l'original (però devia de ser del Baix Mestrat per les referències que conté el text) ni de la còpia, i sembla, doncs, el manual d'un propietari agrari que el tenia per tal de millorar la producció de les seves terres, amb informacions sobre el conreu de diferents arbres i plantes, donant especial importància a la vinya que era, i és, el principal conreu en molts països mediterranis des dels temps dels ibers, grecs i romans. Per les notes del text, s'ha identificat a qui podia pertànyer el llibre, es tracta de la família Masdovelles procedent de l'Arbós, al Baix Penedès. A continuació copiem una de les receptes per refer un vi que s'ha picat: *"Ffets que lo vi sia tret de la bóta e mès en hun cup e que sia forment batut ab spines e raspalla o argilagues. E aprés lo dit vi sia tornat en altre bóta ben levada e exuta e que hi metes de les mares de altre vi que sia bo e sa. E siats cert que si açò s'i fa lo dit vi tornarà bo e sa. Mes tantost sia venut o begut."*

L'edició d'aquest llibre ha anat a càrrec del professor Xavier Luna-Batlle, de la Universitat Autònoma de Barcelona, l'ha prologat Àngels Massip, de la Universitat de Barcelona, i forma part de la Col·lecció Scripta, dedicada a publicar textos inèdits en els diferents dialectes del català antic. Es pot aconseguir en qualsevol llibreria de les nostres capitals properes (Vilafranca o Sant Sadurní), i pensem que és una lectura senzilla i molt enriquidora per als que viuen en contacte amb la terra i volen saber-ne més de la seva relació amb l'home al llarg dels temps.

MIR GERIBERT EN ELS ORÍGENS DE CATALUNYA. UNA VIDA DE PEL.LÍCULA

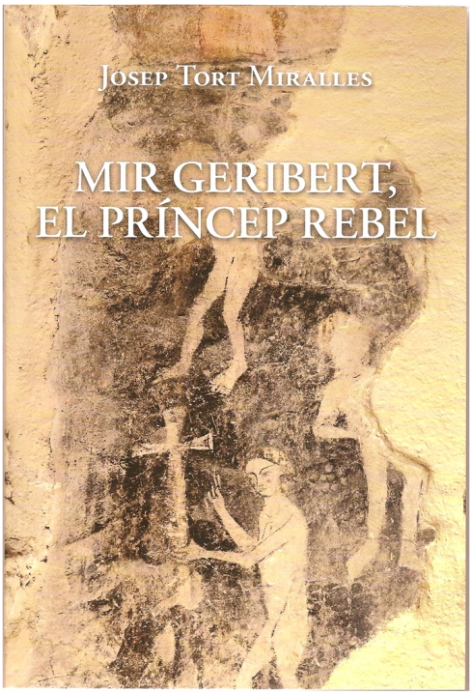

Acabat de sortir d'impremta, Edicions i Propostes Culturals Andana presenta aquesta obra, *Mir Geribert, el príncep rebel*, que explica, de forma novel·lada, la vida i aventures d'aquest noble penedesenc, màxima autoritat de la línia de frontera, la Marca de Gòtia, durant els anys centrals del segle XI. El seu autor és Josep Tort i Miralles, actual alcalde del municipi d'Olèrdola, activista cultural i gran amant de la Història que amb aquest llibre enceta una sèrie d'escrits sobre personatges cabdals de la Catalunya medieval, en el moment just de la seva consolidació com a estat dins una Europa que buscava consolidar els regnes cristians davant la força del poder musulmà a orient i a occident del Mediterrani.

El llibre té la virtut de comptar amb el rigor de les dades històriques per confegir un retrat que, segons reconeix l'autor, és subjectiu i parteix de la simpatia vers un personatge Mir Geribert- que ha suscitat controvèrsia entre els especialistes de la història. Alguns el consideren un feudalitzador, un promotor de la servitud entre els camperols del seu temps, però altres el tenen com un esmortidor del poder polític i fiscal dels comtes de Barcelona. En tot cas, el que sembla més clara és la seva voluntat de fer del Penedès un comtat propi, independent del de Barcelona, precisament en un temps en què es centralitzava el domini de tots els comtats catalans en mans del casal barceloní. Josep Tort no defuig la polèmica, però deixa clara la seva postura tant en el text com en la nota final, on remarca el caràcter ambiciós i audaç d'un home que visqué intensament les vicissituds del seu temps. Segons l'autor "aquest llibre no vol ser ni un assaig disfressat, ni un estudi històric novel·lat", per bé que té una bona part d'ambdós ingredients, i el resultat és una bona novel·la d'arrel històrica, de la qual se'n pot gaudir per la qualitat literària, i perquè aporta una visió ben viva del Penedès i de la Catalunya d'ara fa mil anys.

TAST DE LLIBRES

Fèlix Villagrasa

UN TOMB PEL PENEDÈS MEDIEVAL. L'ART ROMÀNIC EN VUIT ITINERARIS

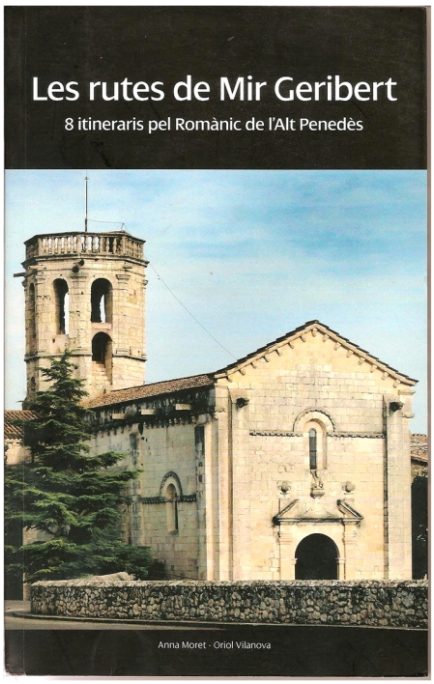

Si hom vol aprofundir en el riquíssim patrimoni arqueològic del nostre entorn penedesenc, aquesta lectura li obrirà de bat a bat els secrets de molts indrets coneguts, i altres no tant. Es tracta del llibre *Les rutes de Mir Geribert. 8 itineraris pel Romànic de l'Alt Penedès* publicat per Edicions i Propostes Culturals Andana l'any 2009 i escrit pels historiadors Anna Moret i Oriol Vilanova. Un equip que es complementa a la perfecció en aquest treball perquè la primera és especialista en història de l'art i el segon medievalista, ambdós amb una trajectòria professional més que contrastada, cosa que reflecteix la qualitat de l'obra. Les primeres pàgines són dedicades a repassar la situació del Penedès de fa mil anys i a glossar la vida d'aquest personatge, Mir Geribert, a qui s'estan dedicant interessants estudis darrerament. A continuació, l'obra es torna descriptiva i va ressenyant, en vuit rutes, la gran quantitat d'edificis romànics, religiosos, civils i militars, dispersos per la nostra comarca. Des del castell d'Olèrdola fins als palaus i esglésies de Vilafranca, passant per Sant Joan Salerm o la Torre de Can Llopart, es van explicant les característiques arquitectòniques i les dades històriques dels indrets. És una guia molt completa, que inclou informació turística i de cellers, molt adient si el que es vol és anar descobrint mica en mica els tresors d'aquesta terra.

LA BATALLA D'ORDAL TINDRÀ LLIBRE

Jordi Llongueras

Sembla ser que el nostre omnipresent regidor de cultura ha pres una altra de les seves polèmiques decisions personalistes i sense pensar en cap moment en la gent del poble per a qui treballa i que, al cap i la fi, és qui el va votar. L'any vinent es celebra el dos-cents aniversari de la Batalla d'Ordal durant la Guerra del Francès, esdeveniment històric de rellevant importància per al nostre municipi. Vet aquí que al nostre il·lustre regidor no se li ha ocorregut res més que encarregar un llibre sobre els fets per a celebrar la commemoració i encomanar-lo a un altre il·lustre, en aquest cas l'historiador Sr. Ramon Arnabat.

Desconeixem l'import de l'esmentat encàrrec, i no posem pas en dubte la vàlua de qui l'ha rebut, però segur que de franc no és.

Només dir que és curiós que havent en el municipi entitats i gent que treballen cada dia per la nostra cultura, com el CESUB, el Museu de l'Esperanto, i tans d'altres, i persones amb els coneixements i capacitats necessàries, no s'hagi tingut la delicadesa, com a mínim, de comentar la jugada i saber-ne el parer. Aquestes entitats sense ànim de lucre veuen com els diners que el nostre Ajuntament destina a la cultura passen per davant dels seus nassos i vam a parar a les patums alienes mentre elles han de pagar de les seves butxaques les activitats que promouen per a tothom. Sr. Regidor, els diners que vostè gestiona són de tots els subiratencs, no solament dels afectes al seu partit, i si vol fer cultura sàpiga treure profit dels que aquí la fan sense ni rebre'n les gràcies.

AQUESTA CONSTITUCIÓ NO ÉS LA MEVA

Jordi Llongueras

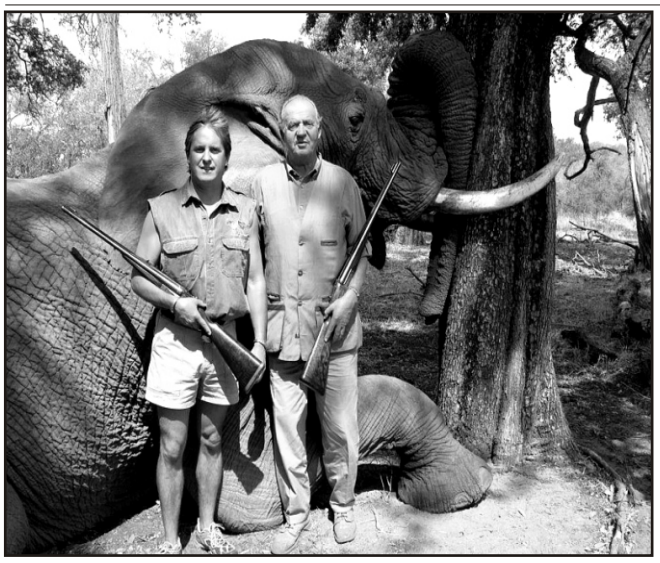

Ara resulta que hem de fer abdicar el rei per un parell d'elefants que, diuen, serveixen d'aliment per els pobres indígenes incults, que fan de camàlics dels estris dels participants a les caceres. Diuen els entesos -que sempre hi ha entesos per tot- que el que s'ha de fer és que les despeses d'un dels òrgans de l'estat amb més representació exterior tinguin transparència, que cal saber en què es gasten els nostres calers, que ja n'hi ha prou. Posem en entredit les indecents quantitats que ens costa mantenir una colla de galifardeus i estafadors, per no dir lladres, que pel sol fet d'haver nascut amb sang de color blau (per cert, el mateix color que el PP) es foten la gran vida, i utilitzen les seves caceres i els seus contactes, diuen, per a benefici de tots els ciutadans del regne d'Espanya.

Casualment, els mateixos entesos que també entenen d'això, no obren la boca davant dels espolis, robatoris, estafes i demés bretolades que fan els polítics i empresaris influents, no diuen res sobre els sous indecents i els plans de pensions milionaris que el personal s'endu dels nostres escarransits estalvis i a costa, moltes vegades, de deixar famílies senceres a l'exclusió social més profunda, quan els instigadors han estat ells mateixos, oferint-nos un conte de la lletera o uns plans d'estalvis, que ara no podem tocar, que sabien que estaven abocats al fracàs i que portarien les conseqüències que està portant, que no tot és culpa dels Lehmans Brothers.

Que si rei sí, que si rei, no, que si ha d'abdicar a favor d'un príncep que se li suposa, per vincles familiars directes, que ens podrà oferir una informació fidedigna i actual de les seves accions, potser amb un tal Urdaci com a portaveu.

Ara, coincidint la qüestió dels elefants amb el 81è aniversari de la IIª República, alguna gent vol que aquesta es restauri, i que els reis, prínceps i treballadors insignes de "La Caixa" se'n vagin a Washington com a mínim, encara que això poca cosa canviarà, doncs els diners de "La Caixa" també són nostres. Oblidant que precisament l'època republicana no va reeixir en donar solució a la tensió nacionalista a casa nostra, ni al País Basc, ni a Galícia. I que entre els generals que es van revoltar n'hi havia uns quants de catalans o d'ascendència catalana, que de Joans, Joseps i ases n'hi ha per totes les cases.

No oblidem que aquesta monarquia imposada per un dictador, té poc de democràtica, Encara que hagi estat el famós 23 de febrer la seva millor garantia després que el nostre caçador d'elefants valorés les diferents possibilitats després d'aquelles hores que ningú sabia què passava.

Ara resulta que la constitució que gaudim, intocable fins i tot per als partits que no la varen votar, no deixa clar el futur d'aquesta monarquia. Ara resulta que la constitució espanyola, sembla que no deixa clar el paper de les successions reals respecte a la igualtat i els drets successoris, i que ens podríem trobar amb un buit en un dels poders de l'estat, si no la canviem o si la parelleta no ens ofereix un mascle més que mantenir. I aquests que la volen intocable i inqüestionable, la qüestionen, la toquen i foten amb ella el que volen, quan es tracta de carregar-se drets fonamentals dels ciutadans o per a fer una llei de partits, que lluny de la utilitat que ens pretenen vendre, solament serveix per treure'ls competència del davant.

Una constitució feta amb la pistola sobre la taula, poc democràtica és. Una constitució, per a blindar les malifetes i els interessos dels qui durant quaranta anys van espoliar el país i els seus ciutadans, poc democràtica és. No podem negar, que com a mitjà de transacció, ha servit durant uns anys, i que gràcies a ella gaudim de les llibertats que ara tenim, inclosos els canvis que no referendats van suposar l'intent de cop d'estat, una constitució amb cafè per a tothom, manipulada per aquells que anys després es "cepillen" l'estatut aprovat pel poble català. Una constitució amb una abstenció de més del 33 % dels qui llavors podien votar, que no eren tots i que potser si els que encara estaven a l'exili o a les presons ho haguessin pogut fer, el resultat hagués estat un altre.

Potser que ens plantegem que ja és hora de donar un gir a aquesta constitució, d'adaptar-la a les necessitats actuals dels ciutadans. Hi ha d'altres països que ja en porten unes quantes i no s'ha enfonsat el món. Potser que aquesta eina, ara mateix caduca i reaccionària, s'adapti a les necessitats reals de l'Espanya que pretén estructurar. Si en el seu moment va ser una eina útil, ara potser ja no ho és. Siguem capaços de fer un examen de consciència i deixar-nos d'elefants i de repúbliques i lluitem per tenir una eina vàlida per a tothom.

L'AJUNTAMENT PRESENTA ELS PRESSUPOSTOS 2012

Redacció

En una acció mai vista abans en el nostre municipi, l'equip de govern va presentar els pressupostos d'aquest any, en diversos actes celebrats en els diferents nuclis. Seguint el desig popular d'incrementar la participació ciutadana en els afers públics, al final s'ha fet realitat el primer acte d'acostament de les autoritats municipals en un tema tan sensible com és l'economia de la caixa municipal, i ha vingut de la mà del partit que, potser, menys ens pensàvem que ho faria.

Es va dir que els pressupostos s'havien ajustat a la realitat actual, i que potser per això donava la sensació que s'estava fent poca cosa. Des del respecte a l'anterior gestió, es van anar engrunant els grans números de Subirats, però quedà en l'ambient la sensació que potser no s'incidia prou en aspectes puntuals i que allò que s'exposava era macroeconomia, lluny de l'abast del ciutadans, més preocupats per la seva piscina, per una mica de gespa o les defecacions de gossos i gats. Sembla que finalment la iniciativa no ha tingut la resposta esperada d'assistència i que com tantes altres vegades, els que més reclamen aquestes coses són els que menys cas en fan quan arriba l'hora.

SEGONA PUJADA A ELS CASOTS

Redacció

Per segon any consecutiu des de la recuperació de l'esdeveniment, dissabte 30 de juny es celebrà la Pujada a Els Casots, aquesta prova automobilística de muntanya puntuable per al campionat de Catalunya va comptar amb la participació de més de 70 cotxes de competició, molts vinguts de fora de Catalunya, i una gran afluència de públic animant a tots els corredors, fent d'aquesta prova una de les més esperades del calendari.

En ella hi van participar els corredors de Subirats Sergi Pañella i Francesc Munné, tots dos Campions de Catalunya en les seves categories, que van oferir un duel emocionant, perquè aquesta temporada corren en la mateixa categoria i prometen oferir-nos una temporada plena de emocions.

Cal destacar la feina feta per l'organització, que tot i les dificultats que es van trobar, van saber oferir un espectacle més que digne quant a la seguretat i el desenvolupament de la prova. Al final qui va ocupar el nivell més alt del podi, va ser en Sergi, seguit molt de prop per en Francesc. Des d'aquí volem felicitar un altre cop aquests fantàstics esportistes subiratencs i desitgem tot el recolzament per a ells, per a poder assolir cada cop uns èxits superiors.

Diuen que això no ha fet més que començar i ens amenacen amb una lluita acarnissada fins a final de temporada.

FRANCESC CANOSA. *ENTRE EL SABRE I LA BOMBA*

Jordi Llongueras

El periodista i professor de la Facultat de Comunicació Blanquerna Francesc Canosa, va presentar el passat dia vint i sis de maig, al Centre Agrícola de Sant Pau d'Ordal, el seu últim llibre *Entre el sabre i la bomba. Memòries d'un país i d'un partit. Unió Democràtica de Catalunya (19311980).* Publicat per l'Editorial Contravent, fa un relat des del naixement del partit fins a la Transició en clau de crònica extreta als seus personatges o als descendents d'aquests.

En Pere Pons, alcalde de Subirats, va ser la persona encarregada d'obrir aquesta presentació juntament amb dos dels nostres col·laboradors, en David de Yzaguirre, com a membre d'Unió Democràtica de Catalunya, i l' historiador Fèlix Villagrasa, i el mateix autor. Tots quatre van fer una presentació desenfadada, gens partidista, i entenedora per a la gent que no està vinculada al partit.Tots quatre van engegar a les explicacions una dinàmica força original i fora del panegíric habitual en aquests casos, a l'entusiasme del lector Pons, la complexió històrica del partit d'en David i la immersió a la història de la realitat catalana d'en Fèlix, que es va endinsar fins a l'edat mitjana i anteriors èpoques en què els catalans sempre hem estat entre el sabre i la bomba, o la pedra en el seu cas. Ens van recordar els homes que van fundar UDC, que van patir el martiri i la persecució per ambdós costats, i ens van acostar al passat més immediat. Escrit sense afany partidista, amb una explicació polida i àgil, Unió i el propi país apareixen com a objectes d'una incomprensió que el llibre ens ajuda a entendre.

CARTA OBERTA AL SENYOR ALCALDE

Jordi Llongueras

Pere Pons , Alcalde de Subirats Foto: Arxiu P.P.

Excel·lentíssim Senyor Alcalde President de Subirats.

Fa gairebé vint-i-cinc anys que tinc relació amb el seu poble i ja passa la dotzena que en soc veí. A l'hora d'analitzar la relació entre les institucions i el municipi, sempre sento la vella cantarella de la gran quantitat de nuclis habitats, el poc nombre de veïns i les grans dificultats que tot això comporta a l'hora d'establir les prioritats pressupostàries dedicades a cadascú d'aquest nuclis tan a nivell d'infrastructures com de serveis.

De sempre se senten els comentaris de la rivalitat entre els diferents nuclis i es posa en entredit qualssevol de les decisions preses pels diferents equips de govern, per tal de millorar el nostre nivell de serveis. I és cert que les mesures empreses per tots els equips de govern municipals que he tingut el gust de conèixer han estat sempre massa benèvoles i satisfactòries per a certs nuclis i massa decebedores per altres. Per tant, hi ha veïns satisfets i veïns decebuts, i els satisfets es vanaglorien del que aconsegueixen, i els decebuts s'emprenyen.

Els que gaudeixen de mausoleus arquitectònics molt bonics, si més no inservibles per a la funció que van ser creats, es queixen, els que no gaudeixen de llocs on remullar-se els peus, es queixen, fan versots i s'emprenyen, encara que sigui a costa de malmetre la fama i l'honestedat d'algun regidor o persona vinculada al poder municipal.

Per altra banda, no m'he cansat d'escoltar, tan sigui per part de veïns, emprenyats o no, com per part de polítics i representants institucionals, la necessitat de concentrar les inversions i els esforços en un nucli de nova creació al bell mig del municipi, assequible per a tots i cadascun dels nuclis i dels veïns, i deixar-nos de tri -inversions, ja que als nuclis petits no s'inverteix pas gaire, per no dir res; i poder gaudir d'infrastructures i inversions amb qualitat.

Pot ser que ja sigui hora que aquesta remor que se sent es faci realitat, que algú s'armi de valor i ofereixi al municipi coses amb cara i ulls. No inversions monumentals per a record d'adeptes i admiradors. Sí, clar que tothom vol un camp de gespa, i una piscina, i un polisportiu, i una biblioteca, i un centre cultural...Un! No tres per aquí, tres per allà i el que penja, i una sola escola, i una sola piscina, i un sol ambulatori, encara que això sigui més pelut, ja que un tant per cent molt elevat de veïns són d'edat avançada i en fan un ús molt més freqüent. Deixem de comparar nuclis, deixem de fer el compte gelós de qui té més i qui menys. No seguim jugant a tot per aquests, encara que així i tot no estiguin satisfets, i res pels altres encara que s'emprenyin. Deixem de comptar vots i treballem per a tot el poble per als tres mil i escaig habitants, que tenen tan dret els de la Muntanya Rodona com els d'Ordal, encara que l'alcalde no sigui d'allà.

Està clar que a nivell d'inversions ha de sortir molt més a compte tenir una piscina ben equipada, amb tots el ets i uts, i amb un servei de trasllat dels veïns excel·lent, que no pas tres piscines, o sis, o deu, mal portades i infra utilitzades, només per plaer d'uns pocs veïns. I això es pot extrapolar a tots els àmbits, inclòs el de les escoles, encara que anteriors regidors d'ensenyament s'hagin esmerçat en una d'elles i hagin deixat completament al marge les que podien assolir els altres nuclis. Tasca vergonyosa per part d'un partit que diu que aposta per l'ensenyament de qualitat encara que sigui a costa de deixar a mig poble en un alt grau de misèria educativa.

Solament pretenc fer-l'hi una reflexió en veu alta d'allò que una pila de veïns pensem. No pretenc fer una crítica, que ja prou n'han de suportar vostè i els seus regidors. I és que és difícil fer content a tothom, més aviat, missió impossible. Prengui's aquest escrit com una reflexió d'un veí que solament vol el millor pel nostre municipi i, errat o no, li vol posar en el seu coneixement.

Atentament

Un veí de Subirats

Maribel Lluch
PERRUQUERIA ESTÈTICA UNISEX
C/. Antoni Casanovas, 25
Lavern (Subirats) 08739
Tel.: 93 899 41 38

CARNISSERIA CAL QUIM I XARCUTERIA
Criança pròpia de xais i elaboració d'embotits
TANCAT: Dilluns tot el dia Diumenges i dimarts tarda
C/. Sant Pere, 13 - Tel.: 93 899 30 04 - 08739 Sant Pau d'Ordal

RESTAURANT EL RACÓ DEL PAGO
ANTIC MAS BOTINS
•CUINA CASOLANA
•CARNS A LA BRASA
•SOPARS PER ENCÀRREC
Tels 93 899 40 29
629 39 29 52
e.mail:barsomarscp@gmail.com
Faceboock: mas botins
15 ANYS AL SEU SERVEI

JULIOL 2012 - Número 8

el Cep Tort
REVISTA DE SUBIRATS

A REVEURE, ENRIC

PERSONATGES SUBIRATENCS

Fèlix Villagrasa

Sobtadament, sense patir i sense agonia, divendres 18 de maig ens va deixar l'Enric Sendra Romeu, un dels veïns més coneguts de Lavern, un dels que més ha fet pel manteniment i engrandiment de la nostra cultura popular, tot i que venia de fora, concretament del barri de Poblenou de Barcelona, on va néixer el 16 de febrer de 1926. Era fuster ebenista d'ofici i va muntar una fusteria de ben jove al seu barri, que va funcionar fins fa pocs anys. L'any 1954 es va casar amb la Maria Gubianes Baró, filla d'Esparreguera, i van tenir tres fills: l'Enric i la Neus, veïns de Lavern, i el Xavi, que viu a Barcelona i és fuster com el pare. La família Sendra Gubianes mantenia relació amb Lavern per la banda dels Romeu (la Maria Romeu i la Maria Sala) als quals diverses vegades l'any venien a visitar, fins que adquiriren una casa l'any 1979, on s'instal·larien definitivament després de la jubilació de l'Enric cap al 1992.

Era habitual veure'l traginar al seu taller, amb la porta oberta de bat a bat

L'Enric era un entusiasta de la cultura popular i sobretot del bestiari, sempre rumiava què més es podia fer, i sempre tenint en compte la canalla. Era habitual veure'l traginar al seu taller, amb la porta oberta de bat a bat, per rebre la llum del sol i les salutacions dels que hi passaven: sempre hi havia un o altre que s'aturava a fer-la petar una estona. En col·laboració amb altres veïns del poble va començar amb els capgrossos, després el drac Mesellot , l'àliga, els gegants, gegantons i gegantets. Les escenografies de les obres de teatre de Lavern sempre han passat per les seves mans, així com les carrosses de la cavalcada de Reis.

Això, i moltes més coses, com la restauració de la vella barra del Cafè de Lavern, que ens va deixar a tots bocabadats.

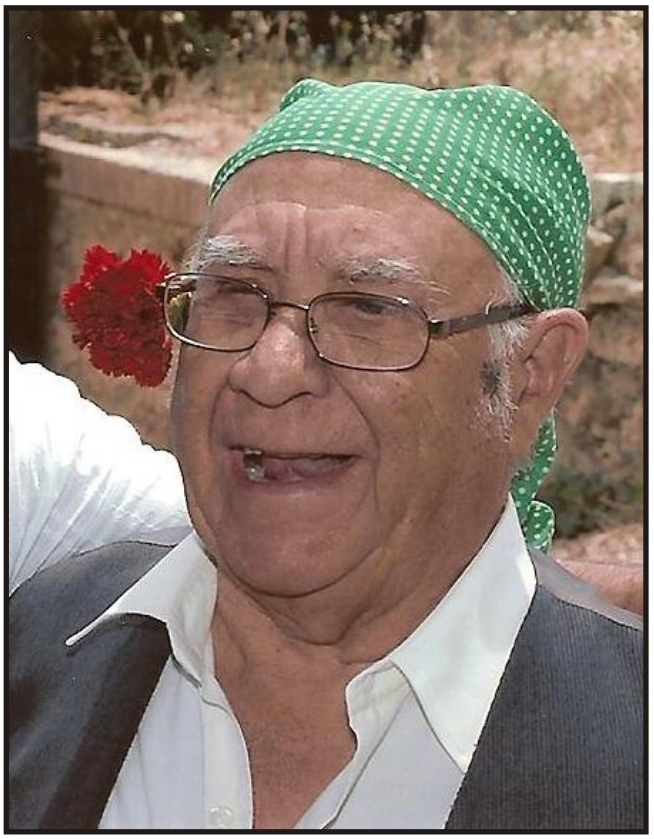

Quan s'hi posava, que era cada dia, ho feia en cos i ànima. Va anar al davant de la colla de geganters de Lavern des que es va crear, organitzant sortides i trobades, i també feia l'estaquirot, ben pinxo, en el ball de gitanes de la Festa Major.

Ha posat en valor la nostra cultura i tradicions

Els anys que va passar aquí han estat una lliçó magistral de generositat per posar en valor la nostra cultura i tradicions, i de com fer poble i país per tal de dipositar el llegat heretat i acrescut en mans de les pròximes generacions. Per tot això el Cep Tort et dóna les gràcies i pretén, modestament, servar un bocí de la teva memòria en aquestes planes. A reveure, Enric.

Santander
El Valor de les Idees
C/. Ponent, 2 bis
Sant Pau d'Ordal
08739 - Subirats
Tels.: 93.899.40.50
669.216.361
Agent col.laborador:
Maria Dolors Morera Solà
Volem ser el teu banc

Redacció, edició i maquetació:
Fèlix Villagrasa,
Jordi Llongueras,
Luisa Elena Sueiro,
Rosa Vendrell Miret,
David de Yzaguirre,
Josep Mata Massana
Montse Rios Rallé

el Cep Tort
REVISTA DE SUBIRATS

El Cep Tort no es fa responsable de les opinions expressades pels seus col·laboradors, ni tan sols de les seves pròpies opinions.

També pots participar en el nostre blog
Blogger
http:// ceptort.blogspot.com/

EL CEP TORT ARA TAMBÉ AL
facebook

Contacte
elceptort@hotmail.com
Tel.: 657 49 55 31